

LBRIS

We know
books

JOHANNA MO

CÂNTĂREȚUL
NOCTURN

ULTIMA ZI

Încă patru pași, apoi se uită din nou în urmă. Nu are încredere în liniștea din spatele lui. Nu aude decât sunetele greierilor. Nu se aude niciun motor, nicio pasăre. Îi duce dorul cântărețului nocturn. Trilului său rapid și puternic ce ține întunericul departe.

O umbră de pe marginea drumului îl face să tresară, și durerea îi radiază din coasta ruptă.

E doar un tufiș.

Întunericul este plin de forme care dansează în jurul său din ce în ce mai repede, din ce în ce mai aproape de el, făcându-l să aibă dificultăți de respirație. Oare coasta lui ruptă i-a afectat plămânul?

În cele din urmă, vede luminița. Un punctuleț care se transformă, încetul cu încetul, într-un pătrat. Capul îi bubuie, i se face greață, zvâcnind în lumină, dar încearcă să-și mențină privirea asupra ei. Acolo trebuie să ajungă.

Picioarele îi cedează și cade în genunchi, atenuându-și căzătura cu mâinile. Gustul puternic de fiere îi umple gura. Parcă cineva și-a băgat un pumn în pieptul lui și a început să scormonească prin corpul său.

E incredibil de tentant să rămână acolo jos pe pământ, dar este atât de aproape acum.

Se ridică în picioare și merge împleticit. Aude ceva scrâșnind în spatele său. Pași? Nu, nu se poate, trebuie să fie un animal.

Se oprește, observând o mișcare în lumină. Ochii lui captează
imaginea a ceea ce vede, dar parcă nu vor să o transmită la creier.

De ce?

Întrebarea îl sfâșie, sfâșie pământul de sub el. Totul e pe punctul
de a se face praf.

MIERCURI, 15 MAI

CAPITOLUL 1

Hanna Duncker urmă drumul pavat până la poarta din fier forjat, care scârțâi nemulțumită când o deschise. Lista de lucruri pe care trebuia să le repare devenea din ce în ce mai lungă. Se mutase în casa cea mică și albă, cu socluri albastre, cu o lună în urmă și, precum Kleva, cătunul la marginea căruia se afla, era mică și avea sub cincizeci de metri pătrați în total. Hanna crescuse pe partea cealaltă a insulei, în estul provinciei Öland, dar nu luase niciodată în considerare opțiunea de a se muta înapoi aici. Dacă ar fi făcut asta, ar fi fost pentru totdeauna fiica lui Lars Duncker.

Lars băuse până când murise toamna trecută, în sfârșit, și, în timp ce făcea curat în casa copilăriei sale, de una singură, Hanna își dăduse seama ce își dorea. Faptul că traversase podul pentru prima dată după atâția ani trezise în ea un dor puternic, un dor de tot ce nu avusese în Stockholm. Locul ei era în Öland.

Nu gândise până la capăt când decisese să își cumpere o casă care avea nevoie de atâtea reparații, dar fusese cel mai bun loc disponibil care se încadrase în bugetul ei. Odată ce luase decizia de a se întoarce pe insulă, nu avusese suficientă răbdare ca să lase lucrurile să se desfășoare în ritmul lor. În numai trei săptămâni, își vânduse apartamentul de la marginea orașului Stockholm, cumpărase o casă și își găsisese un nou loc de muncă.

Numai după ce făcuse toate aceste lucruri îl sunase pe fratele ei din Londra, Kristoffer. Reacția lui fusese, mai mult sau mai puțin, pe măsura așteptărilor ei.

Ai probleme grave, suierase el.

Nu mai vorbiseră de atunci. Da, scuiase și ea câteva cuvinte dure. Era atât de multă supărare între ei doi care se adunase de-a lungul timpului. Supărare cauzată de faptul că el nu venise la înmormântare, sau că lăsase totul în seama ei legat de realizarea unui inventar și golirea casei în care crescuseră amândoi. Era o diferență de doar un an între ei doi și, o vreme, fuseseră aproape ca niște gemeni.

Din prima dimineață petrecută în noua casă, Hanna își crease un ritual: parcurgea cei șapte sute de metri până la plajă. După vreo cincizeci de metri, trecea pe lângă casa din piatră gri a lui Ingrid, care trebuie să fi fost cel puțin de două ori mai mare decât a ei.

În acea dimineață, o văzu pe Ingrid dându-se în leagănul din grădină, cu ochii închiși. Păr cărunt și piele ridată, cu o pătură pusă pe picioare. Asemănarea cu bunica Hannei era izbitoare. Bunica își petrecea timpul făcând cam aceleași lucruri zi de zi acum că ceața uitării îi acaparase mintea.

Hanna încercă să treacă mai departe fără să o observe bătrâna. Nu avea chef să vorbească cu nimeni acum, nici măcar cu Ingrid, dar femeia deschise ochii și asemănarea dispăru. Ochii ei erau căprui închis, nu albaștri verzui ca ai bunicii, și aveau o luciditate pronunțată. Probabil ieșise afară intenționat ca s-o aștepte pe Hanna. Priveliștea era mai frumoasă pe partea cealaltă a casei, unde câmpiile drepte se întindeau în depărtare. Pe partea aceasta, peisajul era plat și dur, și cel mai probabil aveau să se ridice construcții în curând. Dar vecinii îi stârneau interesul lui Ingrid mai mult decât peisajul de la țară.

Pătura îi căzu pe pământ când se ridică și făcu câțiva pași în față.

– Bună, spuse ea. E o zi importantă.

Hanna dădu din cap. Era prima ei zi ca anchetatoarele la poliția Kalmar. Avea să ancheteze infracțiuni grave din districtul Kalmar, care cuprindea și estul provinciei Småland, și întreaga provincie Öland. Noul ei șef, Ove Hultmark, hotărâse să îi ușureze tranziția, punând-o să-și înceapă activitatea abia de miercuri.

De ce o angajaseră, având în vedere trecutul ei? Hanna încă nu știa, și asta o neliniștea: se petrecea ceva ce ea nu înțelegea?

– Să nu te agiți și o să fie bine, o sfătui Ingrid.

Din perspectiva ei, cel mai rău lucru pe care l-ar putea face cineva era să se agite.

La câteva zile după ce Hanna se mutase aici, Ingrid bătuse la ușa ei cu o cutie de biscuiți proaspăt scoși din cuptor. Hanna încercase să mențină conversația la ușă, dar Ingrid se autoinvitase înăuntru, cerând o ceașcă de ceai ca să meargă cu biscuiții. Ceai negru, nimic floral sau neobișnuit. Când văzuse dezastrul dinăuntru, pufnise: „Deci asta nu voiai să văd?“ Abordarea directă a lui Ingrid doborâse zidurile Hannei. Bunica ei fusese exact la fel, și Hanna știa că probabil nu ar fi supraviețuit fără ea.

În numai câteva minute, Ingrid îi povestise Hannei totul despre viața ei. Hanna știa că numele de familie al lui Ingrid era Mattson și că, după mulți ani, născuse, în cele din urmă, un băiat la treizeci și șase de ani. Băiat care se ocupa acum de ferma pe care o moștenise ea de la tatăl său. Știa și că Ingrid avea trei nepoți, și că doi dintre ei, cei mai mari, erau la universitate, în Linköping și Umeå. Știa și că cel mai mic dintre ei, un copil de unsprezece ani cu sindromul Down, venise pe lume mai târziu. Și știa și că Ingrid avea probleme cu goldul. În schimb, Hanna îi spusese doar numele de familie, și asta la cererea lui Ingrid.

– Asta înseamnă că ești fiica lui Lars? întrebă Ingrid.

Hanna încuviințase, și de atunci nu mai aduseseră vorba de acel subiect. Dar, pentru o clipă, ochii căprui ai lui Ingrid fuseseră plini de compasiune. Poate că Hanna ar trebui să urmeze exemplul lui Kristoffer și să-și schimbe numele. Pe el îl chema Baxter acum, la fel

ca pe soția sa. Dar Hanna nu voia să facă asta; ea nu făcuse nimic rău.

– Ce faci azi? o întrebă Hanna.

– E miercuri, răspunse Ingrid. Mereu mă duc cu autobuzul până în Mörbylånga ca să pun un mic pariu pe V65.

Văzând fața inexpressivă a Hannei, adăugă:

– Curse cu cai cu atelaj.

Hanna își ceru scuze, spunându-i lui Ingrid că trebuie să ajungă undeva și continuă în josul drumului, spre Kleva Strandväg. În prezent, erau doar două case pe mica întindere de pământ de lângă drum, care ducea la apă. O familie cu copii mici locuia în una din ele, dar cealaltă părea să fie goală. Poate că proprietarii săi o foloseau pe post de casă de vacanță. Ingrid petrecuse cea mai mare parte a celei de-a doua vizite făcute Hannei vorbindu-i despre cei care locuiau pe drumul de coastă. De fapt, vorbise mai mult despre Jörgen, bărbatul venit din Stockholm care se mutase cu soția lui pe insulă cu câțiva ani în urmă. Bărbatului îi plăcea să se plângă de toate, de la rahatul de cal de pe drum până la oamenii care își lăsau casele să ajungă în paragină.

– Ce cusurgiu nesuferit, spusese Ingrid. Nu o să înlocuiesc lucrurile care funcționează perfect doar pentru că asta îmi zice să fac un continental morocănos.

În ciuda faptului că Hanna nu petrecuse prea mult timp pe insulă, Ingrid tot o considera o locuitoare a insulei. Și, potrivit lui Ingrid, era o sosire bine primită. La urma urmei, era polițistă.

Pentru Hanna, drumul spre plajă caracteriza Öland: un drum drept ca un băț, pavat și flancat de lanuri de cereale. Recolte mici și răzlețe de porumb care arătau ca un labirint și câteva alte plante pe care nu le recunosc. Buruienile din șanțuri erau atât de înalte încât zidurile joase de piatră erau acoperite aproape în totalitate. Câțiva metri mai în față, copacii promiteau că urmează ceva mai bun. Dincolo de ei, strâmtoarea Kalmar.

Se apropie din ce în ce mai mult de copaci și mirosul de pin și de alge îl înlocui pe cel de fertilizator. Hanna își dădu capul pe spate și lăsă vântul să-i mângâie fața. Îi fusese dor de asta. În Stockholm, își trăise viața într-o clădire aglomerată, la etajul cinci, înconjurată de oameni despre care nu știa nimic. În Öland simțea că poate să respire.

După încă câțiva metri, strâmtoarea apăru ca o dungă albastră printre copaci, devenind din ce în ce mai mare cu fiecare pas pe care îl făcea. Drumul pavat dădu într-o mică parcare, și Hanna o luă pe scurtătură, îndreptându-se spre sud și ignorând plaja. Încă nu era chiar vreme de plajă, și era chiar prea de dimineață, dar nu voia să riște să dea de cineva. Văzu un bărbat în vârstă care mergea în direcția ei, împreună cu labradorul său, și dădu din cap în semn de salut.

Poate ar trebui să-și ia un câine. Da, ar fi la serviciu toată ziua, dar bănuia că Ingrid ar fi nespus de încântată să aibă grijă de el. Pentru o femeie de optzeci și unu de ani, încă era incredibil de activă; abia dacă se observa problema ei cu șoldul.

Dar nu. Hannei nici măcar nu-i plăceau câinii. În plus, singurătatea ei părea mai puțin tangibilă aici pe insulă, în ciuda faptului că nu prea mai vorbise cu altcineva în afară de Ingrid. Nu mai păstra legătura cu nimeni din Stockholm. Cu siguranță nu cu Fabian.

Hanna mai merse pe drum încă puțin înainte să se oprească și să privească strâmtoarea Kalmar. Inspiră mirosul de alge și aerul sărat. Vântul îndoise copacii, și lângă ea se afla o barcă cu vâsle cu susul în jos, cu vopsea albă scorojită de-a lungul cocii. De fapt, prefera priveliștea de pe partea cealaltă a insulei, unde marea se îmbina cu orizontul, părând nesfârșită. Din locul în care stătea acum, vedea continentul de pe partea cealaltă a apei. Ingrid nu era singura care considera că cele mai multe probleme de pe insulă erau cauzate de persoanele de pe continent, și nu era nici singura care folosea termenul „continental“ ca pe o insultă. Hanna se supăraseră când văzuse pentru prima dată ce era scris în ziar, după întoarcerea sa în Öland.

La pagina patru, erau două articole despre infracțiunile care fuseseră comise, și în amândouă se insista asupra faptului că atacatorul era de pe continent.

Dintr-odată, o copleși un dor, un ecou al senzațiilor pe care le simțise când traversase podul cu mașina toamna trecută. Dorința de a avea o viață care să nu o sufoce încetul cu încetul.

Ultima dată când se simțise cu adevărat fericită avusese doisprezece ani.

Își trase mânecile gecii și pe cele ale puloverului peste mâini. Nu trebuia să vadă tatuajul ca să îi simtă prezența, pulsul ei zvâcnind sub cerneala neagră precum inima unei păsări. Atunci când îl atingea, se calma mereu.

Dacă Hanna avea de gând să ajungă la timp la secția de poliție, știa că trebuie să se întoarcă, dar nu putea să se urnească. Planul era să se întâlnească mai întâi cu Ove Hultmark și să meargă după aceea împreună la ședința de dimineață. Prima parte o neliniștea foarte mult. Avea nouăsprezece ani când stătuse pentru prima dată față în față cu Ove Hultmark, în timp ce acesta o interoga în legătură cu tatăl ei. În legătură cu ceea ce susținea el că făcuse tatăl ei.

Ai probleme grave.

Cuvintele lui Kristoffer îi reveniră în minte, înfigându-și dinții în ea și tulburând-o. Bănuia că s-ar putea să aibă dreptate, până la urmă. Că ceea ce șuierase înainte să închidă telefonul era adevărat:

N-ai habar în ce te bagi. O să strici totul.

CAPITOLUL 2

Micul-dejun! strigă Rebecka Forslund, bătând la ușa de sub desenul cu un unicorn pe care Molly îl făcuse pentru fratele ei mai mare.

Datorită analgezicelor, durerea de cap se transformase într-o zvâcnire în surdina, dar senzația de greață nu dispăruse. Rebecka abia dacă închisese un ochi azi-noapte; faptul că alcoolul se disipa din organismul ei îi înrăutățise anxietatea. Încercase să stea nemișcată la început, să nu-l deranjeze pe Petri, dar, la un moment dat, în zorii zilei, se dăduse jos din pat și făcuse un duș fierbinte înainte să se întoarcă la loc. Când alarma lui sunase în acea dimineață, ea se prefăcuse că doarme, și deși era trează, îi fusese greu să se ridice când începuse să sune și alarma ei. Joel nu suporta să trebulască să se grăbească dimineața, și nu ar fi apreciat să îl trezească și să aibă la dispoziție doar o jumătate de oră înainte de sosirea autobuzului. Miercurea avea ore de la nouă.

Rebecka nu așteptă să primească un răspuns înainte să deschidă ușa. Băiatul putea să doarmă în ciuda oricărui zgomot. Cu câteva nopți în urmă, garajul lui Gerd luase foc, și mașina de pompieri sosise cu sirenele urlând. Probabil că Joel fusese singura persoană din tot Gärdby care nu se trezise. Din fericire, focul nu se răspândise.

Camera lui mirosea ușor a transpirație și a hormoni. Se simțea și mirosul groaznic al acelor bețișoare parfumate pe care el insista să